

FFF

EL TEMPS

Camps escolta Aspar, responsable del gran premi d'Europa de fórmula 1. Al costat, Alarte i Pajín amb Roberto Jiménez –secretari general del PSN– i Elena

El sastre José Tomás veié per última vegada Francisco Camps l'agost del 2008. Fou en una habitació de l'hotel Ritz de Madrid, dies abans del primer gran premi d'Europa de fórmula 1. Tomás hi va enllestir els darrers vestits que la trama capitanejada per Francisco Correa regalà al president valencià. En concret, unes peces finíssimes, elaborades amb llana súper 180, perfecta per a no passar massa calor als *boxes* i al *padding*. A la intimitat de la cambra, Camps convidà José Tomás a presenciar la cursa a "la llotja de la meua família", però el modista va estimar-se més de passar les vacances lluny de València.

Juan Luis de la Rúa, president en funcions del Tribunal Superior de Justícia valencià (TSJCV) i amic íntim del cap del Consell, ha impedit que sastre i client tornen a veure's les cares, si més no davant un jurat popular. El seu vot, dilluns 3 d'agost, desequilibrava l'empat dels altres dos magistrats conservadors de la sala civil i penal amb què havia d'acceptar o rebutjar el recurs de l'advocat de Camps contra la decisió presa per José Flors, jutge instructor del *cas Gürtel* al País Valencià, que al juliol havia dictat una interlocutòria en què detectava "indisicis racionals de delictes" en l'actuació presidencial. Un baló medicinal farcit d'oxigen, el de De la Rúa.

Camps ha acudit enguany a la llotja del circuit urbà sense l'americana ex-

Camps, com una moto; Alarte, amb el bou al darrere

L'agost no ha estat inhàbil a la política valenciana. Francisco Camps ha resultat momentàniament exculpat del 'cas Gürtel' i el cap de l'oposició, Jorge Alarte, s'ha enfrontat a la direcció provincial alacantina –fidel a Leire Pajín– per la possible moció de censura a Benidorm. Si el mes festiu ha estat intens, el nou curs pot ser d'infart.

tralleugera dissenyada per Tomás. Si no l'ha llançada al fem, la deu haver donada a Càritas. La roba motiu de la polèmica, aquella per què encara conserva comptes pendents al Tribunal Suprem, vol tenir-la tan lluny del seu armari com puga.

Com que PP i PSOE són vasos comunicants, el juliol va ser un mes molt preocupant per als populars i molt esperançador per als socialistes. Els divuit folis redactats per Flors eren contun-

dents: atorgaven més credibilitat al sastre Tomás que no al president Camps, a qui determinats mitjans conservadors –ensumant el judici– ja començaven a demanar la dimissió. D'una altra banda, a la seu del PSPV-PSOE no dubtaven a considerar la situació com la més dolenta de la història democràtica valenciana. Un discurs de fi d'etapa que portava implícit un altre missatge: eleccions anticipades, tal com permet el nou Estatut

Torres, presidenta del Parlament navarrès.

valencià, cosa que hauria escampat la sensació de crisi governamental i hauria situat els focus de la política estatal a València, amb la dosi extra de publicitat mediàtica que necessita el líder socialista, Jorge Alarte.

Durant l'agost, però, el líquid que havia passat de la proveta dreta a la proveta esquerra ha pres el camí invers. La setmana passada va córrer el rumor d'un avançament electoral al País Valencià, tesi inspirada per unes declaracions de Camps en què –minuts després d'anunciar retocs al seu executiu– assegurava que avui obtindria el millor resultat electoral de la història del PP valencià, que és com afirmar que l'*extraterrestre* Usain Bolt pot esmicolar novament el rècord mundial dels 100 metres llisos. Però, sobretot, és plausible des del punt de vista de determinats mitjans conservadors i de la direcció estatal del PP, que tenen coll avall una nova majoria absoluta al País Valencià, majoria que reforçaria el gran resultat a Galícia i als comicis europeus.

Camps, refractari a tallar de colp la legislatura, va embalat com una moto. I els socialistes, que ho perceben, ara es conformen a escurçar els terminis del debat de política general. El PP l'ha previst per a les acaballes de setembre, però el portaveu del PSPV-PSOE a les Corts, Àngel Luna, ha exclamat –debadés– que l'actual situació en requereix l'avançament. Comptat i debatut, els del puny i la

rosa han passat d'exigir la defunció política de Camps a demanar-li que agiliti el ritme parlamentari. Quin remei, atesa la decisió de De la Rúa...

Tant la fiscalia anticorrupció com els socialistes valencians –són l'acusació particular– han presentat un recurs de cassació al Tribunal Suprem contra l'arxivament de la causa, però la resposta no arribarà –pel cap baix– fins d'ací a nou mesos, un lapse de temps que en política, com als embarassos, esdevé etern. El president de la sala penal de l'alt tribunal, Juan Saavedra, ha explicat que la resolució s'ajornarà entre vuit i dotze mesos, perquè es tracta de recursos ordinaris que exigeixen un seguit de tràmits recollits a la llei d'enjudiciament criminal. Fiscal i PSPV coincideixen a assenyalar que els regals a polítics –no negats a l'acte d'arxivament de De la Rúa– eren una contraprestació pels serveis que la Generalitat Valenciana encarregava a Orange Market, el gerent de la qual era Álvaro Pérez, *el Bigotes*. Per bé que la sala penal del Suprem també presenta una majoria conservadora, Camps no se n'escapolirà tan fàcilment com del TSJCV. Tant el fiscal com els socialistes han dit que l'acte d'arxivament “buidava de contingut el suborn impropï”, recollit a l'apartat 426 del codi penal. Els segons fins i tot han expressat que s'han vulnerat els articles 9.2 i 24 de la Constitució espanyola, que vetllen per l'arbitrarietat de la justícia: l'estreta relació de Camps amb De la Rúa en seria la causa.

3, 2, 1... Divendres passat, 4 de setembre, es duia a terme a la plaça de bous de València un sopar-miting del PP que significava no sols el tret d'eixida del nou curs, sinó, per damunt de tot, un homenatge a Camps i un refermament dels populars com a partit hegemònic al país. Ho indicava la presència de Rajoy. De fet, el gallec ha aprofitat l'estiu a Pontevedra per confirmar Camps i Rita Barberà com a caps de llista a la Generalitat i l'Ajuntament, respectivament, el 2011. Per si algú dubtava de la continuïtat de Camps a la primera línia, vaja.

El període estival també ha servit perquè destacades figures lligades al PP i al *cas Gürtel* se'n desmarcaren, ni que fora momentàniament. L'exemple més planer és el de Pedro García, director general de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) i ex-cap de premsa de Camps. Padri de

la filla d'*el Bigotes* i l'ex-mamachicho Noemí Ramal, càrrec honorífic que havia de recaure en Camps i que l'esclat del *cas Gürtel* va alterar. García també va rebre regals en forma de vestits i va ser objecte d'una festa sorpresa luxosa a Marràqueix. Les males llingües apunten que a Madrid hi ha una munió de carpetes que comprometen la seua honorabilitat. De la mateixa manera, José María Michavila, ex-ministre i fins ara diputat al Congrés, ha optat per agafar la porta d'eixida i dedicar-se en exclusiva al bufet d'advocats Eius, que ha assessorat alcaldes madrilenys del PP imputats en el serial *Gürtel*. Ana, germana de José María, és la mà dreta del president Camps, qui l'assessora cada dia i sobre cada tema.

Siga com siga, la notícia-bomba del darrer mes ha estat l'acusació del PP al govern espanyol per unes presumptes escoltes il·legals a membres destacats del partit, denúncia propagada per la secretària general, María Dolores de Cospedal, l'endemà de saber-se l'absolució temporal de Camps. Els conservadors, per aquest motiu, han demanat la compareixença al Congrés del ministre d'Interior, Alfredo Pérez Rubalcaba, i del fiscal general de l'estat, Cándido Conde-Pumpido, però la resta de formacions integrades a la diputació permanent van rebutjar-ho de ple el 25 d'agost. Malgrat això, la setmana passada el número 2 del PP valencià, Ricardo Costa, presentava una denúncia als tribunals per la “persecució política” que deia haver patit per “les més altes instàncies de l'estat”, alhora que demanava la compareixença a les Corts de la vice-presidenta primera, María Teresa Fernández de la Vega, i del fiscal general mateix. El PP vol dur l'afer també a Brussel·les, però fins ara no n'ha aportat cap prova.

La cruïlla Benidorm. Mentre el PP respira per l'aparcament transitori del *cas Gürtel* –amb el risc, això sí, que al remat es fusionen les branques valenciana i madrilenya–, al PSPV-PSOE hi ha una revolta interna de les comarques meridionals. O, més ben dit, de la província d'Alacant, que aquesta és la nova estructura del partit d'un any ençà.

El pas al grup mixt del regidor José Bañuls, escollit a la llista del PP al 2007, ha equilibrat les forces entre PP i PSOE, tots dos amb dotze representants. Sense

Rajoy vol un avançament electoral al País Valencià, contra l'opinió de Camps

embuts, Bañuls es manifesta predisposat a derrocar el govern de la ciutat, i els regidors socialistes s'hi senten atrets. Tant, que han plantejat seriosament la possibilitat de presentar una moció de censura que pose fi a divuit anys de governs del PP..., el període de temps que ha transcorregut des que Eduardo Zaplana inicià una meteòrica trajectòria política, precisament gràcies al transfuguisme.

El secretari general del PSPV-PSOE, Jorge Alarte, insisteix que no accepta el *modus operandi* amb què els companys benidormers pensen recuperar l'alcaldia. Si de cas, acataria la moció sempre que Bañuls no tinguera cap responsabilitat al nou executiu municipal, ni tan sols cap assessor. La direcció socialista vol respectar el pacte antitransfuguisme que diverses vegades ha acusat el PP d'incomplir, com ara a dues ciutats ben properes, Dénia i la Vila Joiosa.

Per si no hi havia prou ingredients morbosos, el fet que la secretària d'organització del PSOE –Leire Pajín– en siga oriünda encara n'hi afegeix més. Els seus pares, José María Pajín i Maite Iraola, estan lligats a l'agrupació socialista municipal de fa molts anys, des que van emigrar del País Basc. El pare treballa a la subdelegació del govern d'Alacant i la mare anava al número 2 de la llista del PSPV a la capital turística. La direcció federal del PSOE, però, fa costat a Alarte en la croada contra els revoltats del sud, que ja inclou la pràctica majoria de la direcció provincial encapçalada per Ana Barceló, persona molt pròxima a la família Pajín, sense el suport de la qual Alarte no hauria recollit prou vots per a esdevenir líder del partit.

Benidorm a banda, el nou curs serà molt tens al Partit Socialista de la ciutat de València, que Alarte refunda. Després de deu mesos de desintegració –les set agrupacions municipals en què estava dividit, en el sentit ample de la paraula–, la nova direcció nacional dissenya una reestructuració que implicaria de crear disset agrupacions, tantes com districtes té el cap i casal. El procés mira de liquidar les lluites intestines al si de la ciutat, però l'atomització ni de bon tros no en garanteix la pau.

Mònica Oltra, síndica del grup parlamentari de Compromís (Bloc-Iniciativa-Verds).

El pes del socialisme valencià a Madrid ha minvat considerablement. Ja no hi ha el vice-president Solbes ni els ministres Sevilla i Soria. Fet i fet, Sevilla acaba d'abandonar la vida política, mentre que Solbes podria imitar-lo ben aviat i Soria ocupa un dels últims seients a l'hemicicle de la carrera de San Jerónimo. El *feeling* entre la vice-presidenta De la Vega i Alarte tampoc no evoca el de Dafne i Cloe, i Pajín s'ha distanciat bastant de qui el 28 de setembre bufarà la primera espelma del pastís com a secretari general del PSPV-PSOE. El triple sou de la benidormera –el del partit, el d'ex-secretària d'estat de cooperació i el que estrenarà ara de senadora, després d'un blocatge estival del PP, que volia fer-li passar un examen de *valenciania*– no ha aixecat pas poca polseguera, tot siga dit.

Paral·lelament, els socialistes continuen moderant el discurs quant a grans esdeveniments. Han aprovat que siga la Generalitat –i no Valmor, l'UTE creada expressament– que abone els 90 milions d'euros necessaris perquè València aculla la fórmula 1 fins el 2014, i no s'han escandalitzat pels sobrecosts a l'Àgora, la darrera peça del conjunt arquitectònic de la Ciutat de les Arts i les Ciències. De la mateixa manera, no han criticat que la Generalitat avale els 74 milions amb què la fundació del València CF es convertirà

en la principal accionista del club de forma transitòria: més endavant ha de trobar compradors entre l'empresariat valencià, i, si no se'n surt, serà la Generalitat que controlarà el club de Mestalla. Pel que fa a l'estadi, precisament, Alarte acaba d'anunciar que el seu partit estudia la "retirada immediata" del recurs contra la requalificació del camp antic acordat per l'Ajuntament i el València CF. Una altra picada d'ull a nous electors.

Al PSPV-PSOE restaran especialment amatents a la gestió del nou conseller de Medi Ambient, Aigua i Urbanisme, Juan Cotino, que té negocis familiars en el camp de la construcció a través del grup Sedesa, com abans, a Benestar Social, en tenia mitjançant les residències Savia, la principal adjudicatària de concessions de l'administració valenciana.

L'equador i l'horitzó. Pel que respecta al Bloc, Iniciativa del Poble Valencià i Esquerra Unida, l'estiu ha significat el pas de l'equador de la legislatura. Els dos primers ja han encetat l'exploració de possibles acords futurs d'ample espectre, mentre que els segons –com dicten els seus sòlids estatuts– ajornen qualsevol decisió en aquest sentit a la tardor del 2010. Siga com siga, tots plegats es jugaran d'ací a vint mesos la supervivència a les Corts, que no és sinó la ratlla entre la visibilitat i la invisibilitat. Encara que semblava del tot improbable un acostament Bloc-Iniciativa (actual grup parlamentari de Compromís) i Esquerra Unida, al número 1.308 d'EL TEMPS tant els nacionalistes com els ecosocialistes alertaven del risc de bipartidisme si les forces progressistes no fan pinya. A Esquerra Unida, però, no en volen ni sentir parlar, i Esquerra Republicana del País Valencià i Els Verds –que a les europees han estrenat un camí en comú– també troben quimèrica l'entesa multipartida.

Si el mapa polític valencià es reduïx a dos colors, els socialistes hauran de superar pel cap baix d'un sufragi el PP, a fi de provocar el canvi. El 2007, el PP va recollir 1.277.000 vots, i el PSPV, 839.000. A les estatals del 2008, els primers van sumar-ne 1.415.000, i els segons, 1.124.000. I a les europees d'enguany, el PP va tenir-ne 984.000, i 708.000 el PSPV. Camps, doncs, té motius per creure's l'Usain Bolt blanc.

Victor Maceda